

Ezechiel 20:1-44 – Istoria necredincioșiei lui Israel. Judecarea sa dar și promisiunea mântuirii finale

Profeția este rostită în an 7-lea an, în ziua 10 a lunii a 5-a. Cel mai probabil este vorba de anul al 7-lea al robiei lui Ioiachin. Până acum am mai avut două repere temporale în cartea lui Ezechiel:

- Chemarea în lucrare a lui Ezechiel (cap.1-3) – are loc în ziua a 5-a lunii a patra, **în al 5-lea an** al robiei împăratului Ioiachin.
- Profeția despre Templu din cap.8-11 – **în al 6-lea an**, în ziua a 5-a lunii a 6-a.
- Iar acum avem profeția din cap.20 rostită **în anul al 7-lea**, în ziua 10 a lunii a 5-a.

Ar fi vorba deci de perioada iulie-august a anului 591 sau a anului 590. Mai sunt aproximativ 4 ani până la distrugerea Templului. Putem deduce că profețiile din cap.12-19 ar fi rostite între anul 6-lea și al 7-lea an al robiei lui Ioiachin, deci în jurul anilor 592-591 î.d.H, deci cu aproximativ 5 ani înainte de nimicirea Ierusalimului. Deci în anul al 7-lea bătrânii lui Israel vin la Ezechiel să întrebe pe Domnul. Nu știm exact ce anume au întrebat ei pe Domnul. Dar deducem din răspunsul Domnului că Domnul nu le răspunde la întrebarea lor punctuală întărind astfel decizia luată în cap.14 de a nu se mai lăsa întrebat de un popor dual care-și poartă idolii în inimă. Dar în schimb le ține un discurs despre păcatele lor și ale părinților lor pentru a le explica din nou de ce nu se lasă întrebat de ei. Dumnezeu nu este asemenea unui om supărat care își ia jucăriile și pleacă, și pur și simplu nu mai vrea să vorbească deloc cu cei pe care este supărat. Dumnezeu continuă să le vorbească pentru a-i recupera. Nu le spune ce vor ei să audă, nu le răspunde la întrebările punctuale, dar le vorbește în continuare pentru a-i mântui.

Pentru a-i judeca, pentru a le dovedi vinovăția și a le justifica de ce nu le răspunde, Domnul le pune înainte urâciunile părinților lor: *Dacă vrei să-i judeci, pune-le înainte urâciunile părinților lor.* După cap.18 pare ciudată o astfel de abordare. După cap.18 s-ar fi potrivit mai degrabă replica: *Vrei să-i judeci? Pune-le înainte păcatele lor.* Cum să înțelegem deci această abordare care pare să contrazică principiile din cap.18? Vom observa că în discursul Său Dumnezeu le va pune în față și propriile păcate (vezi v.30-31). Dar Dumnezeu îi confruntă cu

propriile păcate de-abia după ce le pune înainte păcatele părinților lor. Astfel prezentarea păcatelor părinților aduce condamnare/judecată asupra lor, pentru că ei continuă păcatele părinților lor. Dar totuși de ce nu-i confruntă direct cu păcatele lor? De ce insistă cel mai mult pe păcatele părinților lor? Din mai multe motive:

- Judecata fiecărui suflet în parte din cap.18 nu anulează judecarea fiecărei națiuni ca întreg. Or, judecarea unei națiuni ca întreg se face avându-se în vedere toate păcatele aceluiași popor, de la obrâșia sa până în prezent. Din acest punct de vedere, păcatele părinților contează enorm. Astfel înțelegem că acest cap.20, la fel ca și Ezechiel cap.16, insistă pe judecarea lui Israel ca națiune din care face parte și generația lui Ezechiel. În acest tip de judecată, nelegiurea părinților contează. Ea este contabilizată și pusă în dreptul oricărei generații care continuă șirul păcatelor părinților.
- Istoria păcatelor părinților lor demască și realitatea păcatelor contemporanilor. Aceștia sunt fățarnici și duali, își ascund păcatele și vin să întrebe pe Domnul ca unii care sunt neprihăniți și împlinesc voia lui Dumnezeu. Dar păcatele părinților lor au fost demascate tocmai prin judecata divină vizibilă care a venit deja asupra lor. Prin faptul că ei fac aceleași lucruri ca părinții lor, se dovedește că și ei sunt în păcat și că îi așteaptă aceeași judecată divină.
- Istoria păcatelor părinților lor poate amplifica vina generației prezente. Ei sunt legați de un trecut al revelației în care Dumnezeu a pedepsit cu asprime păcatele părinților lor. Astfel aveau o resursă foarte mare să nu mai repete aceste păcate. Astfel realitatea păcatelor părinților nu devine pentru ei o circumstanță atenuantă ci agravantă. În lumina istoriei nelegiurii părinților, vina lor prezentă devine și mai mare.

Iată deci câteva motive întemeiate pentru a se prezenta fărădelegile părinților înainte de confruntarea lor cu propriile păcate. Discursul judecății are următoarea posibilă structură:

a) V.5-9 – Neascultarea părinților **în țara Egiptului**

- b) V.10-17 – Neascultarea părinților **în pustie – prima generație**
- c) V.18-16 – Neascultarea părinților **în pustie – a doua generație**
- d) V.27-29 – Neascultarea părinților lor **în țara promisă**
- e) V.30-31 – Generația contemporană continuă păcatele părinților lor, iată de ce Dumnezeu nu le răspunde
- f) V.32-38 – Vestirea judecății: Dumnezeu îi strânge din mijlocul popoarelor și-i va duce **în pustia popoarelor** pentru a Se judeca acolo față în față cu ei. Acolo, în pustia popoarelor Dumnezeu îi va scoate pe cei îndărătnici și aceștia nu vor merge iarăși în țara lui Israel.
- g) V.39-44 – Vestirea mântuirii finale: **Pe muntele cel înalt al lui Israel**, toată casa lui Israel va sluji Domnului

Câteva observații preliminare:

- Istoria lui Israel nu mai este prezentată prin intermediul unei alegorii.
- Tema idolatriei este o temă centrală dar idolatria ca și adulter spiritual, deși prezentă în capitol, nu mai are o proeminență așa de mare ca în cap.16. În terminologia folosită se insistă în Ezechiel 20 la fel de mult și pe expresia generală: *nu au păzit poruncile Mele*.
- Tema Sabatului e des repetată în acest capitol: Dumnezeu le-a dăruit Sabatele dar ei le-au încălcat.
- Fazele neascultării și evoluției spirituale ale lui Israel sunt prezentate avându-se în vedere zonele geografice care au marcat parcursul istoric al poporului evreu.
- Dacă în cap.16 s-a insistat pe neascultarea lui Israel de după Solomon, aici se insistă mai mult pe neascultarea lui Israel din perioada pre-solomonică, mai exact pe cea din țara Egiptului și din pustie.

- Termenul PUSTIE este un termen cheie în acest capitol. Judecarea lui Israel în pustia Sinai prefigurează judecata finală a lui Israel în pustia popoarelor.
- Tema țării promise *ca cea mai frumoasă dintre toate țările* apare frecvent în acest capitol.
- Laitmotivul capitolului este însă: *M-am purtat având în vedere Numele Meu și nu faptele voastre*. În acest context apare și tema sfințirii numelui Său înaintea celorlalte popoare.
- Tema mâinii lui Dumnezeu (*Mi-am întins mâna, Mi-am tras mâna*) apare de multe ori în acest capitol.

Vom urmări toate aceste teme pe parcursul studiului nostru.

a) V.5-9 – Neascultarea părinților în țara Egiptului

V.5 ne arată că alegerea lui Israel ca națiune are loc în contextul răscumpărării din Egipt. În Ezechiel cap.16 am învățat că Dumnezeu nici nu-i putea alege ca popor mai înainte căci mai înainte nici nu erau un popor. Ezechiel vorbește apoi despre o realitate pe care cartea Exod nu o menționează în mod direct și explicit, și anume:

- În Egipt, evreii slujeau idolilor Egiptului.
- Când Dumnezeu le-a vorbit prin Moise le-a și cerut să renunțe la idoli Egiptului.
- Ei au refuzat inițial să facă acest lucru, astfel că Dumnezeu a avut de gând să-i nimicească acolo în țara Egiptului.
- Dar Dumnezeu a avut în vedere Numele Său ca să nu fie pângărit în ochii neamurilor printre care se aflau și în fața cărora Dumnezeu li Se arătase în Egipt.

- Și până la urmă Dumnezeu i-a scos din țara Egiptului și i-a dus în pustie.

Ce spune Ezechiel aici este foarte logic și se potrivește cu narațiunea Exodului și cu alte pasaje din Scriptură. Totuși este interesant că Exodul nu abordează în mod direct problema idolatriei poporului din Egipt. Știm că cele 10 urgii au fost îndreptate împotriva celor mai importanți 10 idoli ai Egiptului. Prin aceste urgii Dumnezeu voia să arate nu doar Egiptenilor, dar în primul rând lui Israel că El este Domnul. Această lucrare are teme doar dacă Israel credea în idoli Egiptului și se închina lor. Apoi, mai multe fapte din pustie (prezența în popor a preoților înainte de darea Legii, ridicarea vițelului de aur – idol specific culturii idolatre din Egipt), precum și precizările din cartea Amos 5:25-26 (vezi și fapte 7:42-43) despre idolatria lor din pustie, ne arată că ei se închinaseră idolilor Egiptului înainte de a fi scoși de acolo. Dar totuși de ce nu precizează cartea Exodului cu claritate acest lucru? Putem intui că și episodul ciudat din Exod 5-6 cu agravarea robiei după prima înfățișare a lui Moise la Faraon, ar putea fi legată tot de starea lor idolatră, și ar putea fi o consecință a refuzului lor de a renunța la idoli Egiptului atunci când Domnul le-a vorbit întâia oară prin Moise. O a doua întrebare este dacă poporul a renunțat totuși la idoli până la urgia a 10-a când Domnul i-a scos din Egipt. Probabil că da. Probabil că după cele 9 urgii Israel a cunoscut că Yahwe este Domnul și a mai încetat să se închine idolilor. Sau poate urgia a 10-a a fost cea care i-a convins să renunțe la idoli Egiptului. Oricum, în perioada drumului lor prin pustie de la Gosen la Sinai nu pare să găsim practica închinării la idoli. De aceea în Ieremia cap.2 această perioadă e descrisă de Domnul ca o perioadă fericită, când Israel asculta și urma pe Domnul. Deci în urma celor 10 urgii se pare că Israel renunță la idoli Egiptului. Dar ei nu o fac de la început. Fapt care L-a supărat pe Domnul și L-a determinat să-i nimicească acolo în Egipt. Dar a avut în vedere Numele Său în percepția Egiptenilor. Dacă Dumnezeu i-ar fi nimicit acolo, Egiptenii ar fi spus: *Yahwe nu are putere să-i ducă în țara promisă. De aceea i-a nimicit în Egipt.* Acest fapt intrudce în cartea Ezechiel o temă relativ nouă. Până acum profețiile au insistat că scopul intervențiilor lui Dumnezeu în istorie este ca Israel să știe că El este Domnul. În cap.17 am văzut că Dumnezeu vrea ca și ceilalți copaci (celelalte neamuri) să afle același lucru. Însă până în Ezechiel cap.20 Dumnezeu nu a insistat așa de mult pe

această temă. Dar în Ezechiel cap.20 aceasta reprezintă o temă centrală prin care este explicată toată istoria răzvrătirii lui Israel. Dumnezeu a vrut să-i nimicească de multe ori dar a avut în vedere onoarea Numelui Său înaintea Neamurilor. Descoperim un Dumnezeu care iubește și Neamurile. Și în acest pasaj iubirea față de Neamuri e creionat ca motivul principal pentru care Yahwe L-a răbdat pe Israel și S-a îndurat de El. Acest pasaj se armonizează și cu Ezechiel cap.16 care ne prezintă prin alegorie alegerea lui Israel din Egipt. Israel în Egipt e înfățișat ca o tânără goală și nespălată. Tocmai idolatria lor din Egipt era dovada goliciunii lor. Dumnezeu nu S-a apropiat în Egipt de un popor sfânt care-L căuta și-L slujea. S-a apropiat de un popor necurat și idolatru, și care a renunțat cu greu, și doar pentru puțină vreme la idolatrie. În mod cert Israel nu a fost ales de Dumnezeu pentru meritele sale, și nici nu a fost purtat și protejat prin istorie pentru că merita acest lucru. Marea întrebare rămâne: de ce cartea Exod nu abordează în mod direct problema idolatriei din Egipt? Cum am mai spus: în mod indirect o abordează prin descrierea amănunțită a celor 10 urgii. Dar de ce nu o numește pur și simplu? De ce se omite gândul lui Dumnezeu de a nimici poporul chiar acolo în țara Egiptului? Se pare că Exodul vrea să accentueze altceva. El vrea să insiste pe lucrarea și intervenția lui Dumnezeu de a-i răscumpăra. Reacția poporului (fie bună, fie rea) rămâne într-un plan secund. Ceea ce concentrează toată narațiunea este intervenția miraculoasă a lui Dumnezeu pentru a-i scoate din Egipt. Astfel răscumpărarea din Egipt apare ca lucrarea exclusivă a lui Dumnezeu. Chiar decizia poporului de a renunța sau nu la idoli rămâne în umbră. Este ca și cum Dumnezeu vrea să prevină apariția următoarei concluzii: *pentru că au renunțat la idoli Domnul i-a scos din țara Egiptului*. Și atunci Autorul nu mai menționează în mod direct problema idolatriei poporului. Însă ne comută atenția pe mâna tare a lui Dumnezeu care scoate poporul din Egipt. Pe de altă parte se așează și o cronologie sacră în procesul mântuirii: mai întâi răscumpărarea și apoi sfințirea. Astfel nici Ezechiel nu ne spune dacă ei au renunțat totuși la idoli când au ieșit din Egipt. Deducem că temporar ei au renunțat la idoli, dar că i-au luat cu ei când au ieșit din Egipt. Și dacă nu au putut lua cu ei statuile idolilor, au luat cu siguranță idolii în inima lor. Dumnezeu Își asumă răscumpărarea unui popor bolnav care are nevoie de vindecare și sfințire. Acest proces începe în pustie și continuă la Sinai. Se pare că Dumnezeu vrea să creioneze acest adevăr teologic: *Dumnezeu nu-i răscumpără din Egipt pentru că s-au sfințit, ci pentru a-i sfinți*. Și să nu uităm că este vorba de

începutul relației lor cu Dumnezeu, început care zugrăvește teologia răscumpărării. În etapele care au urmat răscumpărării din Egipt, revelația va accentua foarte clar condiționarea izbăvirii de renunțarea la idolatrie. În schimb acum în Ezechiel cap.20, revelația nu se ferește să ne spună că în Egipt nu doar că Domnul le-a cerut să renunțe la idoli dar și că a vrut să-i nimicească pentru că ei eu refuzat acest lucru. Această nouă informație poate fi dată acum fără a afecta teologia răscumpărării. Însăși faptul că nu se clarifică momentul când ei eu renunțat totuși la idoli și gradul în care au făcut acest lucru, face ca teologia răscumpărării să strălucească și mai mult: *Dumnezeu răscumpără poporul prin marea sa îndurare și nu pentru că acesta s-a sfințit, ci tomcai pentru ca să-l sfințească mai pe urmă.*

b) V.10-17 – Neascultarea părinților în pustie - prima generație

Pasajul subliniază că Dumnezeu le-a dat Legile Sale. Dumnezeu le-a revelat Legea într-un mod minunat pe muntele Sinai. Acest lucru reprezenta o importantă resursă pentru ca ei să rămână credincioși Domnului. Dintre toate poruncile Legii, pasajul menționează doar Sabatul: *le-am dat Sabatele Mele*. Textul nu spune: *le-am dat Sabatul* ci *le-am dat Sabatele Mele*. Pluralul poate sugera că expresia include nu doar păzirea zilei a 7-a ci și celelalte sărbători. Faptul că sunt prezentate ca fiind proprietatea lui Dumnezeu (ale Mele) evidențiază deopotrivă atât că Dumnezeu este Cel care le-a poruncit cât și faptul că El este Cel care trebuie cinstit în timpul Sabatului/sărbătorilor. De ce insistă profeția tocmai pe această poruncă? Observăm că acest capitol, deși face referire la toate poruncile Legii prin expresia cu caracter general: *le-am dat legile Mele/ n-au păzit Legile Mele*. Insistă doar pe două: ținerea Sabatului și interzicerea închinării la idoli. Acest lucru nu este întâmplător. Prima are un conținut pozitiv: *țineți Sabatul!*, iar a doua unul negativ: *NU vă închinați la idoli!* Între cele două porunci este o legătură fundamentală. De fapt, cele două porunci ar putea fi interconectate astfel: *Păziți Sabatele Mele ca să nu vă mai închinați la idoli!* Sabatul era principala resursă pentru a învinge ispita idolatriei. De Sabat evreul trebuia să-și aducă aminte că Domnul a făcut pământul și marea în 6 zile. Dacă își amintea acest lucru, își amintea și faptul că idoli sunt nimic și minciună, căci este un singur Dumnezeu, un singur Creator pe nume Yahwe. Neglijarea poruncii Sabatului a dus la căderea în idolatrie. Și în Exod, înainte de păcatul cu vițelul de aur, se insistă pe ținerea Sabatului. Iar în Deuteronom marea resursă dată poporului pentru a nu se mândri și a nu se închina

la idoli este aducerea aminte, aducerea aminte a trecutului lor, și a intervenției lui Dumnezeu în acest trecut. Or Sabatul și sărbătorile aveau ca scop tocmai această comemorare, și făceau posibilă reamintirea. Sabatul era oaza reamintirii și a reînprospătării cunoașterii de Dumnezeu, prin care puteau învinge ispita idolatriei. Ne aducem aminte că și în Ezechiel 16 neaducerea aminte a trecutului a fost principala cauză a căderii lor, precum și faptul că la final aducerea aminte a trecutului lor va reprezenta principală sursă a vindecării lor. Și cap.20 se încheie cu faptul că la finalul istoriei răzvrătirii, în momentul restaurării lui Israel, acesta își va aduce aminte de purtarea sa din trecut. Însuși cap.20 reprezintă o readucere aminte a istoriei neascultării lor. Deci tema Sabatului (care reprezintă una din marile noutăți ale acestui capitol) marchează principala resursă dată de Domnul pentru biruirea ispitei idolatriei. Ca o mică aplicație pentru noi: timpul nostru cu Dumnezeu alături de studiu, rugăciune, părtășie cu frații, trebuie să includă **și aducerea aminte a trecutului nostru**, (eventual a familiei și Bisericii noastre) a istoriei nescultării noastre răbdată, iertată și vindecată de Dumnezeu, a istoriei umblării noastre cu Domnul, marcată de îndurarea Sa și minunile Sale. Aducerea aminte a trecutului lui Israel nu ne ajută să rămânem smeriți decât în măsura în care ne regăsim în acest trecut. Psalmistul ne adresează următorul îndemn: *Nu uita nici una din binefacerile Lui! El îți iartă toate păcatele și îți vindecă toate bolile tale!* Putem împlini acest îndemn incluzând în timpul nostru cu Dumnezeu un segment special dedicat reamintirii călătoriei noastre pe acest pământ.

Generația din pustie se răzvrătește, Dumnezeu vrea să o nimicească și-i jură că nu va intra în țara promisă. Nu-i lasă să intre în țară însă nu-i nimicește. Două motive opresc mânia Sa: mila Sa cea mare, și onoarea Numelui Său înaintea Neamurilor. În cartea Ieremia tema neamurilor apare de la început, căci Ieremia este pus prooroc al Neamurilor. În cartea Ezechiel tema neamurilor apare treptat și progresiv, căci el este pus păzitor al casei lui Israel. Ce paradox: Ieremia din Ierusalim este pus prooroc al neamurilor, iar Ezechiel din exil este pus păzitor al casei lui Israel! Dar ne aducem aminte că Ieremia a trimis mesaje explicite și către celalate neamuri (fapt pe care Ezechiel nu-l face), și că adevărata rămășiță a lui Israel se afla în exil și nu la Ierusalim. Tema neamurilor nu este absentă în cartea Ezechiel. Însă ea apare progresiv și este relevantă pentru Israel și nu pentru neamurile însele care nu au acces direct la proorociile lui Ezechiel. Cum spuneam,

În prima carte a cărții s-a insistat că toate intervențiile lui Dumnezeu în istorie vor ajuta pe Israel să cunoască că Yahwe este Domnul. Dar începând mai ales cu cap.16 apare și tema că aceste intervenții au ca scop și ca neamurile să cunoască că Yahwe este Domnul:

- Prinșii Sodomei și Samariei se întorc și ei înapoi (Cap.16)
- Ceilalți copaci ai pădurii (celalate neamuri) vor cunoaște și ei că Yahwe este Domnul.
- Dumnezeu are grijă în toată istoria lui Israel ca Numele Său să nu fie pângărit peste măsură de mult înaintea Neamurilor, iar finalul restaurării lui Israel va duce la sfințirea Numelui Său înaintea Neamurilor. (cap.20).

De fapt, de-abia în cap.20, tema mântuirii Neamurilor e afirmată cu claritate de Ezechiel. Și cred că aceasta e marea noutate a capitolului. Toată istoria neascultării lui Israel e reluată prin lentila neamurilor. Vedem că de la început Dumnezeu ține cont de neamuri. De fapt, deducem că Dumnezeu l-a răbdat pe Israel de dragul Neamurilor și că îl va mântui în final tot de dragul acestora! Chiar și tema Sabatului poate fi legată în primul rând de tema Neamurilor: căci Dumnezeu le-a dat Sabatul *pentru ca să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc.*(v.12). Dumnezeu l-a ales pe Israel ca prin acesta Numele Său să fie sfințit printre Neamuri. Tăierea împrejur era un semn individual și ferit vederii al apartenenței la poporul lui Dumnezeu, iar Sabatul era un semn comunitar, public, vizibil pentru aceeași apartenență. Una din marile diferențe cu privire la Israel pe care le puteau observa neamurile era tocmai faptul că a 7-a zi aceștia nu munceau, ci se închinau Creatorului.

c) V.18-16 – Neascultarea părinților în pustie – a doua generație

Autorul acordă o mare atenție răzvrătirilor din pustie. Astfel se insistă și pe răzvrătirea din pustie a celei de a doua generații. Tema pustiei e importantă deoarece creionează o paradigmă ce va fi reluată în a doua parte a capitolului: ***Vă voi duce în pustia popoarelor!*** În același timp se reia prin acest pasaj tema

legăturilor dintre generații. Acest pasaj ne arată că Dumnezeu Se revelează fiecărei generații și dă o șansă reală fiecărei generații. De asemenea observăm că, în lumina acestei revelații, istoria neascultării părinților devine o resursă pentru copii ca aceștia să nu le repete greșelile: *Nu vă luați după rânduielele părinților voștri...!* (v.18). Fără această revelație, poate lucrurile ar sta altfel. Dar din pricina acestor revelații și mesaje directe din partea lui Dumnezeu, de care se bucură fiecare generație, neascultarea părinților nu este o circumstanță atenuantă ci una agravantă. De aceea judecarea generației prezente se poate face prin prezentarea păcatelor părinților. Și față de noua generație Dumnezeu își întinde brațul să o nimicească, dar își trage mâna înapoi ca să nu fie pângărit Numele Său înaintea Neamurilor în fața cărora îi scosese din Egipt.

În acest pasaj apare și controversatul verset 25. El este într-o flagrantă contradicție cu versetele 11, 13, 21 etc. Dumnezeu le-a dat la Sinai porunci bune, pentru ca omul, împlinindu-le, *să trăiască prin ele*. Dar acum Dumnezeu spune că le-a dat și legi care nu erau bune și prin care omul nu poate trăi. Versetul 26 clarifică însă sensul acestui verset, căci în v.26 spune: I-am spurcat prin darurile lor de mâncare, când treceau prin foc pe întâii lor născuți; am vrut să-i pedepsesc astfel și să le arăt că Eu sunt Domnul. Dar oare Domnul i-a spurcat prin jertfele lor idolatre? Nu ei înșiși s-au spurcat? De fapt pasajul vrea să spună că Domnul i-a pedepsit lăsându-i în voia minții lor blestemate, trimițându-le duhuri de minciună și rătăcire ca ei să ajungă să facă lucruri de neînchipuit, tocmai pentru ca apoi să se îngrozească de ei înșiși și să se smerească. În același fel, Dumnezeu le-a dat porunci care nu erau bune, adică i-a lăsat în voia minții lor blestemate pentru a împlini porunci și practici idolatre care le aduceau moartea și nu viața. Versetele 25-26 ne arată însă că Domnul nu este pasiv ci activ în ce privește pedepsirea lui Israel prin duhuri de rătăcire. Dumnezeu care te lasă în voia minții tale blestemate este și Cel care trimite asupra ta duhuri de rătăcire ca să faci lucruri care te vor înjosi.

d) **V.27-29 – Neascultarea părinților lor în țara promisă**

Istoria răzvrătirii părinților continuă și în țara promisă. Acest lucru sporește vina acestui popor: *Părinții voștri M-au batjocorit și mai mult...* În relația cu Israel, Dumnezeu plusează în răbdare, în revelații, în binecuvântări.

Iată că îi duce și în țara promisă. Acum Se așteaptă mai mult ca ei să fie ascultători. Acum, neascultarea lor e și mai gravă înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu se simte sfidat și batjocorit efectiv de necredințioșia acestui popor. După ce se vede în țară, se dedă din nou la idolatrie! Ei spurcă astfel și țara cea bună pe care le-o pregătise Dumnezeu. Trebuie să observăm că acest capitol insistă mult pe țara promisă. Ea este descrisă ca cea mai frumoasă dintre țări, ca țara în care curge lapte și miere, ca țara pe care Dumnezeu Însuși a căutat-o pentru ei (vezi v.6). Este ca și cum Dumnezeu ar privi din ceruri tot pământul și ar privi spre toate țările pentru a găsi cea mai frumoasă și bogată țară, pentru a-i da lui Israel ce este mai bun pe acest pământ. Și astfel Domnul găsește țara Canaanului care este ca o Grădină a Edenului față de restul pământului. Și cartea Numeri și cartea Iosua ne confirmă că nu este vorba aici de un limbaj metaforic. Iscoadele se minunează de belșugul țării Canaan și dimensiunea fructelor aduse din țară e fabuloasă, trimitând la Eden și la mia de ani! Deci, în acel timp istoric, această țară era ca un rai pe pământ, cea mai frumoasă și cea mai bogată dintre toate țările. Poate că după călătoriile sfinte ale lui Avraam prin această țară, Dumnezeu a putut să o binecuvinteze mai mult decât pe toate celelalte țări. Dar acest belșug al țării promise avea să depindă apoi de ascultarea lui Israel. Neascultarea sa a atras asupra țării secetă, boli, invazii de lăcuste, războaie, pustiiri. Deci faptul că pe vremea lui Ezechia țara nu mai arăta ca pe vremea lui Iosua, nu putea fi explicat prin faptul că Dumnezeu exagerase și folosise un limbaj metaforic, ci prin faptul că frumusețea țării se ofilise din pricina neascultării lui Israel. Însuși Dumnezeu anunțase că din pricina neascultării lui Israel țara va deveni un pustiu sterp care nu va mai da rod bogat. Pentru acest lucru vezi în mod special blestemele din Levitic 26 și Deuteronom 28 când Dumnezeu precizează explicit că țara însăși va fi lovită de blestem din pricina neascultării lor. La fel cum pământul a fost blestemat din pricina neascultării lui Adam, tot așa, acum pământul țării Canaan este blestemat din pricina neascultării lui Israel. Și, la cât de mare a fost neascultarea lui Israel, ne putem închipui și cât de multe și de mari au fost blestemele care au lovit această țară. Și dacă totuși a rămas ceva frumusețe în ea, ne putem închipui și cât de frumoasă a fost la început. Cel mai clar pasaj cu privire la procesul degradării țării este cel din Deuteronom 29:22-28:

22. Vârsta de oameni care va veni, copiii voștri care se vor naște după voi și străinul care va veni dintr-o țară depărtată – **la vederea urgiilor și bolilor cu care va lovi Domnul țara aceasta**.

23. la vederea **pucioasei, sării și arderii întregului ținut, unde nu va fi nici sămânță, nici rod, nicio iarbă care să crească, întocmai ca la surparea Sodomei, Gomorei, Admei și Teboimului**, pe care le-a nimicit Domnul, în mânia și urgia Lui –

24. toate neamurile vor zice: „Pentru ce a făcut Domnul astfel **țării acesteia**? Pentru ce această mânie aprinsă, această mare urgie?”

25. Și li se va răspunde: „Pentru că au părăsit legământul încheiat cu ei de Domnul Dumnezeuul părinților lor când i-a scos din țara Egiptului;

26. pentru că s-au dus să slujească altor dumnezei și să se închine înaintea lor, dumnezei pe care ei nu-i cunoșteau și pe care nu li-i dăduse Domnul.

27. De aceea S-a aprins Domnul de mânie împotriva **acestei țări și a adus peste ea toate blestemele scrise în cartea aceasta**.

28. Domnul i-a smuls **din țara lor** cu mânie, cu urgie, cu o mare iuțeală, și i-a aruncat **într-o altă țară**, cum se vede azi.”

Din pricina păcatelor lui Israel, cea mai frumoasă dintre țări avea să ajungă pe vremea lui Ezechiel o PUSTIE, un tărâm sterp, uscat și nelocuit, o veritabilă PUSTIE a popoarelor. Chiar și în ziua de azi, Palestina este un teritoriu deșertic și nu este nici pe departe cea mai bogată sau cea mai frumoasă dintre țări. Blestemul încă zace adânc înfipt în acest teritoriu.

e) V.30-31 – Generația contemporană continuă păcatele părinților lor, iată de ce Dumnezeu nu le răspunde

Acest pasaj e important căci face legătura între păcatele părinților și cele ale generației contemporane. Prezentarea păcatelor părinților aduce judecată asupra contemporanilor lui Ezechiel tocmai pentru că ei le continuă păcatele. La fel cum a doua generație a continuat păcatele părinților lor **în pustie**, la fel și ei au continuat păcatele părinților lor **în țara promisă**. Acest paralelism nu este deloc întâmplător. El pregătește următoarea parte a cap.20 și cea mai importantă. Practic, cap.20 face o

fascinantă paralelă dintre destinul lui Israel din Egipt până în țara promisă, și desintul lui Israel din țara promisă până la vremea restaurării finale. Astfel, legătura părinți-copii este marcată în mod direct doar de două ori: în v.18 avem un mesaj pentru copiii părinților din pustie, și în v.30 un mesaj pentru copiii părinților din țară. Iarăși regiunea geografică este importantă și iarăși apare alternanța și paralela între PUSTIE și ȚARA PROMISĂ.

- f) **V.32-38 – Vestirea judecății:** Dumnezeu îi strânge din mijlocul popoarelor și-i va duce în pustia popoarelor pentru a Se judeca acolo față în față cu ei. Acolo, în pustia popoarelor Dumnezeu îi va scoate pe cei necredincioși și îndărătnici și aceștia nu vor merge iarăși în țara lui Israel

De departe, acest pasaj mi se pare cel mai captivant din tot capitolul și cred că reprezintă cheia întregului capitol. Dumnezeu nu Se lasă întrebat de generația din exil ca apoi să identifice în ei un nou curent de gândire spunându-le:

- Nu veți vedea împlinindu-se niciodată ce vă închipuiți când ziceți:
Vrem să fim ca neamurile, ca familiile celorlalte țări, vrem să slujim lemnului și pietrei!

De ce această mare dorință în inima lui Israel? Sunt măcar două motive. În primul rând să ne aducem aminte că în acel timp istoric religia monoteistă era minoritară. TOATE celelalte popoare se închinau la mai mulți idoli vizibili. Doar Israel făcea notă discordantă prin închinarea la un Dumnezeu unic, personal și nevăzut. Or, pentru celalate popoare, acest fapt era o mare nebunie și o mare provocare. Israel aducea un afront tuturor celorlalte religii, declarându-le false și drept o mare minciună. De asemenea, răzvrătirea din celelalte popoare era ațâțată de Lumina adevărului din Israel. Israel trebuia să meargă împotriva unui curent mondial și să își asume în primă fază ostilitatea tuturor celorlalte popoare. Or presiunea majorității, a grupului mare de popoare, e teribilă. Iată că problema DIFERENȚEI are și alte nuanțe. Am discutat despre problema DIFERENȚEI dintre Israel și celelalte popoare care a dus pe Israel în mândrie. Tocmai pentru că era diferit de celelalte popoare s-a mândrit. Dar realitatea diferenței poate duce și în extrema opusă: dorința cu orice preț să dispară diferența. Diferența între tine și

ceilalți te conduce la mândrie când această diferență e apreciată de ceilalți. Dar când această diferență este batjocorită de ceilalți ea poate duce la disperare, rușine, complexe chinuitoare. Or acest pasaj evidențiază celălalt aspect adus de realitatea diferenței. Israel vrea să fie ca celelalte popoare, să se închine și ei lemnului și pietrei. Nu mai suportă marginalizarea și statutul de minoritar. Vrea să fie și el ca toate celelalte popoare. La o extremă Israel supralicitează statul de popor ales, dar la cealaltă extremă vrea să renunțe la acest statut. Sau poate că dorește ambele extreme simultan: și să rămână poporul ales, și să fie ca celelalte popoare. Dorința de a fi ca celelalte popoare idolatre poate avea mai multe motivații:

- Dorința de a scăpa de statutul de minoritar religios și marginalizat.
- Dorința de a se putea bucura de binecuvântările aduse de ceilalți zei. În cele din urmă celorlalte popoare idolatre le mergea bine și lor rău!
- Idolatria lăsa celorlalte popoare o mai mare lejeritate în a-și împlini poftele și a trăi în păcat. Israel tânjea și el după această „libertate” morală dată de idolatrie.
- Dorința de a ieși de sub constrângerea legământului sinaitic, și de a fi ca un popor idolatru cu o evoluție normală pe scena istoriei, fără ca Dumnezeu să mai aibă așteptări așa de mari de la ei. În cele din urmă Dumnezeu pedepsea mai aspru pe Israel pentru idolatrie decât pe celelalte popoare idolatre, căci doar cu Israel încheiase un legământ. Se pare că în exil se născuse printre unii din popor și curentul de a abandona statutul de popor ales, și chiar ideea de evreietate. Acest lucru se traducea fie prin alegerea de a se lăsa asimilați de cultura idolatră a celorlalte popoare, fie de a crea o nouă identitate de natură idolatră poporului evreu.

Dar Israel fusese ales de Dumnezeu pentru o lucrare specială iar legământul era irevocabil. Israel nu putea avea un destin istoric normal ca al celorlalte popoare. Israel era în centrul legământului, în centrul luptei spirituale. Avea parte și de cele mai mari revelații, dar și de cele mai mari teste. Și de cele mai mari

privilegii, dar și de cele mai mari responsabilități. De cele mai mari binecuvântări dar și de cele mai aspre pedepse. La început, Israel s-a bucurat de statutul de popor ales. Dar mai pe urmă, unii din popor au regretat acest statut. Doreau să fie și ei un popor ca celelalte popoare, să poată sluji idolilor și să aibă un destin istoric normal. Israel trebuia să ia testul diferenței în ambele sensuri. Cele două sensuri sunt exprimate într-o mică poveste: Într-o comunitate anume era un tânăr. Într-o bună zi, un înger i-a dăruit două aripi. A devenit singurul om din comunitate care putea zbura. Era diferit de ceilalți și toți ceilalți îl admirau pentru acest lucru. Va suporta el această diferență? Nu se va mândri el oare? În altă comunitate era un alt tânăr. El trăia liniștit și nu se întristase nici măcar o dată de faptul că nu putea zbura. Dar a venit un înger și a dat tuturor celor din satul său aripi. Însă el nu era în sat în aceea zi. Și s-a trezit deodată ca singurul care nu avea aripi! Și deodată, peste noapte, cea mai mare problemă a vieții lui a devenit tocmai o realitate care nu-l deranjase niciodată: faptul că nu putea zbura. Va suporta el diferența? Va reuși să nu gelozească pe ceilalți și să accepte că este diferit de ei? Într-o bună zi cei doi tineri se întâlnesc și-și împărtășesc povestea. Destinele lor sunt așa de diferite. Și totuși nu așa de diferite. În cele din urmă fiecare e UNIC în satul lui și trebuie să accepte acest lucru. Tânărul cu aripi își dă seama că el poartă și o mare responsabilitate și că cei din comunitate au mari așteptări de la el și că este solicitat în miez de noapte pentru a ajuta pe ceilalți. Astfel darul unic aduce și o responsabilitate unică. Cel fără aripi își dă seama că lipsa darului aduce și o responsabilitate mai mică, dar și o grijă aparte din partea celorlalți. Însă problema nu este dacă și de ce au aripi sau nu, ci cum să se raporteze la acest fapt al realității care ține nu de alegerea lor ci de destin.

În v.32 nu ni se prezintă doar dorința lui Israel de a fi ca neamurile slujind pietrei și lemnului, dar și decizia lui Dumnezeu de nu lăsa să se împlinească această dorință. În cele din urmă dorința din v.32 pare absurdă având în vedere că ei de sute de ani erau idolatrii și slujeau lemnului și pietrei. Însă ei făcuseră acest lucru sub mâna tare a lui Yahwe. Dar poate că în acest context istoric în care erau printre neamuri, departe de țara promisă (și în credința vremii de atunci raza de acțiune a unui zeu era legată de o anumită zonă geografică), sperau că Yahwe îi va lăsa în pace, că vor sluji idolilor fără a mai fi tulburați de glasul profeților și de pedepsele crunte ale lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu le spune clar că această dorință

nu se va împlini ci că: *Pe viața Mea, Eu Însumi voi fi Împărat peste voi, cu mână tare și cu braț întins și vărsându-Mi urgia.* Deci Dumnezeu nu-i va socoti ca pe unul dintre celelalte popoare. Dumnezeu nu va renunța la legământ. Ei vor rămâne poporul ales, vor fi sub incidența legământului, și Dumnezeu va avea în continuare drepturi de soț asupra lor. Da, Dumnezeu a alungat-o de la Fața Sa, din Casa Sa și din țara promisă pe soția infidelă. Dar nu i-a dat o carte de despărțire. A alungat-o ca pedeapsă din pricina infidelității ei, dar ea rămâne legată de Yahwe prin legământ. De aceea Dumnezeu va continua să domnească peste ei cu mână aspră și braț întins. Îi va urmări și printre popoare și-i va pedepsi pentru idolatria lor. Traducerea literală propune: *voi domni peste voi* în loc de *voi fi împărat peste voi*. Dar ideea este aceeași: Dumnezeu va continua să domnească, să împărățească cu furie peste acest popor idolatru. Expresiile din v.32-33 ne aduc aminte de cererea lor de pe vremea lui Samuel de a avea un împărat ca toate celelalte popoare. Dar Dumnezeu era Împărat în mijlocul lor și le vorbea prin Samuel! Pe Dumnezeu Îl lepădau și nu pe Samuel! Dar de ce au dorit un împărat? Pe de o parte era un răspuns la presiunea de grup, la dorința de a fi în rând cu lumea, de a fi ca celelalte popoare. Pe de altă parte ei nu aveau suficientă încredere în Împăratul nevăzut și obosiseră să mai trăiască prin credință. Se simțeau mai în siguranță dacă erau conduși de un împărat vizibil care avea la dispoziția sa o armată puternică. Era un act de necredință și o palmă dată celui care domnea în mijlocul lor. Dumnezeu le îndeplinește cererea, dar nu-i lasă să fie efectiv ca celelalte popoare. El rămâne adevăratul Împărat în mijlocul lor. Dumnezeu acceptă și funcția publică de împărat în Israel mai degrabă din pricina decăderii spirituale a preoției Aaronice (tragedia casei lui Eli), și vrea să ofere prin împărat un model poporului. El ascultă cererea poporului doar în parte. Le dă un împărat, dar El rămâne adevăratul împărat. De aceea îi înspăimântă cu tunete și fulgere și le spune clar că dacă ei nu vor asculta de Domnul vor pieri cu tot cu împăratul lor. Astfel, expresia din Ezechiel 20: *Eu Însumi voi împărăți peste voi* le aduce aminte de modul în care Dumnezeu de fapt NU le-a îndeplinit cererea de a avea un împărat ca neamurile. La fel, nu va lăsa dorința lor de a sluji ca neamurile idolilor să se împlinească. Adică îi va lăsa în rătăcirea lor să slujească idolilor dar îi va pedepsi mult mai aspru decât pe celelalte popoare pentru idolatria lor. Pasajul de față e foarte important pentru cei din exil. El abordează o nouă minciună care-i putea ține departe de Domnul, și anume: *Acum suntem departe de Domnul, uitați și lepădați. Nu mai suntem în*

legământ, nu mai suntem poporul ales... Putem deci sluji idolilor ca neamurile fără a fi pedepsiți la fiecare pas de gelozia lui Yahwe! Profetia însă spulberă și această minciună. Sunt efectiv copleșit de răbdarea lui Dumnezeu de a lua rînd pe rînd toate minciunile din mintea lor și toate curente de gândire din Israel pentru a le demasca cu atîta claritate și autoritate. V.33 anunță deci că judecata va continua din pricina idolatriei chiar după risipirea lor în felurite țări. Versetul 34 dezvoltă modul în care va avea loc această judecată. Și aici e partea cea mai interesantă a capitolului, care aduce cele mai multe noutăți în revelația din cartea Ezechiel. Să citim cu atenție ce spune pasajul de la v.34 la v.38:

- Vă voi scoate din mijlocul popoarelor și vă voi strînge din țările în care v-am risipit.
- Vă voi aduce **în pustia popoarelor** și acolo Mă voi judeca față în față cu voi.
- Cum M-am judecat cu părinții voștri **în pustia țării Egiptului, așa Mă voi judeca și cu voi** – zice Domnul.
- Vă voi trece pe sub toiag și vă voi pune sub musturarea legământului. Voi deosebi dintre voi pe cei îndărătnici și cei ce nu-Mi sunt credincioși: îi voi scoate din țara în care sunt străini, dar nu vor merge iarăși în țara lui Israel. Și veți ști că Eu sunt Domnul...
- Și apoi urmează promisiunea din v.41-42: Dumnezeu va aduce în țară rămășița risipită a lui Israel, și ei vor sluji Domnului.

În lumina acestui pasaj ne dăm seama că termenul de PUSTIE este unul cheie în acest capitol. Practic profetia ne-a vorbit pînă acum de perioada din PUSTIE pentru a putea introduce acest termen de PUSTIA POPOARELOR în contextul judecării finale a lui Israel. Dumnezeu deci profetește că, înainte să-i aducă în țară pentru a-i restaura ca națiune, El mai întîi îi va aduna și îi va duce în pustia popoarelor pentru a-i judeca și curăți. Adică îi scoate dintre neamuri, îi duce în pustia popoarelor, și acolo îi trece pe sub toiagul legământului. Ca un Păstor care desparte caprele de oi, așa va despărți Dumnezeu în pustia popoarelor pe cei

răzvrătiți de cei care se vor căi cu adevărat. Primii vor fi nimiciți și vor pieri în pustie, și doar oile vor fi aduse apoi în țara promisă pentru mântuire. Marea întrebare: Ce este cu această pustie a popoarelor? Este un loc fizic? Este doar o metaforă? Dificultatea de înțelegere este și mai mare cu cât observăm că atât promisiunea din v.41 cât și alte profeții (Isaia, Ieremia) vorbesc despre faptul că la final Dumnezeu va aduna rămășița lui Israel din toate țările unde vor fi risipiți și-i va aduce în țară. Dar această profeție din Ezechiel 20 ne spune că Dumnezeu îi va aduna mai întâi în pustia popoarelor pentru judecată și curățire, și apoi vor fi duși în țara promisă. Deci avem mai multe scenarii posibile:

- Cei risipiți sunt adunați mai întâi în pustia popoarelor pentru judecată și curățire, și cei care vor scăpa cu viață din această pustie vor fi duși în continuare în țara promisă.
- Doar o parte din cei risipiți sunt duși mai întâi în pustia popoarelor pentru a fi judecați. În marea lor majoritate ei vor fi smochinele rele date spre judecată. Smochinele bune vor fi cei rămași în exil care se vor trezi după ce vor vedea judecata pe care Dumnezeu o va face în pustia popoarelor.
- O parte rămân în exil, o parte sunt duși în pustia popoarelor. Judecata vine peste toți, dar mai ales peste cei din pustia popoarelor. Din cei rămași în viață în pustia popoarelor o parte sunt duși din nou risipiți printre popoare. Apoi urmează marea strângere a rămășiței lui Israel dintre popoare și ducerea ei în țară spre mântuire.

Înainte să optăm pentru unul dintre scenarii, să mai medităm puțin asupra pustiei popoarelor. Ce este această pustie? Este o pustie a judecății, un loc al judecății. V.36 face o paralelă între pustia țării Egiptului și această pustie a popoarelor. Dar la ce se referă pustia Egiptului: la țara Egiptului din care au fost scoși sau la pustia de lângă Egipt unde au umblat 40 de ani? Cap.20 ne sugerează că e vorba mai degrabă de pustia prin care au umblat 40 de ani. Căci Dumnezeu insistă pe judecata lui Dumnezeu cu acest popor în pustie. Mai degrabă Dumnezeu S-a judecat cu acest popor în pustie decât în țara Egiptului. Și în țara Egiptului Dumnezeu S-a judecat într-un fel cu acest popor, dar acolo l-a îngăduit și nu l-a pedepsit. Pepespirea lor efectivă a avut loc în pustie. Practic, o generație de oameni

a pierit în acea pustie din pricina păcatelor lor și nu a intrat în țara promisă. Și e logic să fie vorba de această pustie și din pricina parelismului care se creează între această pustie și pustia popoarelor:

a) Primul proces al mântuirii are loc în 3 etape :

1. Israel e rob în Egipt.
2. Israel e scos din Egipt și dus într-o pustie. Acolo are loc un proces de curățire. Mulți mor, doar unii trăiesc, și în special noua generație. Dumnezeu deosebește între cei răzvrățiți și cei credincioși.
3. Doar cei credincioși sunt duși din pustie în țara promisă. Din prima generație sunt foarte puțini. Cei mai mulți sunt din a doua generație care ia testul ascultării de Domnul.

b) Ultimul proces al mântuirii (de la vremea sfârșitului) are loc tot în 3 etape:

1. Israel e rob, risipit printre popoare.
2. Este scos dintre popoare și dus într-o pustie a popoarelor. La fel ca în pustie, Dumnezeu Se judecă cu ei în acea pustie și deosebește pe cei răzvrățiți și-i nimicește.
3. Doar cei curățiți în pustia popoarelor sunt apoi aduși în țara promisă.

Acum înțelegem mai bine de ce Dumnezeu a insistat în prima parte a capitoului tocmai pe drumul din pustie așezat ca etapă dintre scoaterea lor din Egipt și ajungerea lor în țara promisă. Nu toți cei care au fost scoși din Egipt au ajuns în țara promisă. Cei mai mulți au fost nimiciți în pustie. Doar puțini au mai ajuns în țara promisă. La fel, nu toți cei care vor fi adunați de Domnul dintre popoare vor ajunge în țara promisă. Ei vor merge mai întâi în pustia popoarelor, unde vor fi judecați. Doar o rămășiță va ajunge în țara promisă. Iată ce clar formulează acest proces v.38: *îi voi scoate din țara în care sunt străini, dar nu vor merge iarăși în țara lui Israel.* Ideea este că nu toți cei scoși vor fi și mântuiți. Dimpotrivă, cei mai mulți scoși vor muri din nou în pustie. Dar această abordare ne arată că pustia popoarelor este un loc geografic, căci ei trebuie scoși dintre popoare și duși în pustia popoarelor, la fel cum părinții lor au fost scoși în Egipt pentru a fi

duși în pustia Egiptului. Dar ce loc geografic să fie această pustie a popoarelor? În pasajele precedente deja am anticipat răspunsul. Țara promisă a ajuns ea însăși o pustie. Ar putea deci ca însăși țara promisă să fie pustia popoarelor în care Dumnezeu Îl va judeca pe Israel la vremea sfârșitului. Și într-adevăr profețiile din Zaharia cap.12-14 confirmă cu claritate acest lucru (dar de asemenea și multe alte profeții din Vechiul Testament). Multe profeții vorbesc de faptul că Israel va fi în țara promisă când va fi judecat de Dumnezeu înainte de restaurarea finală. Aceasta nu înseamnă că tot Israelul va fi acolo, dar o bună parte din el, acolo va fi. Iată ce ne spune Zaharia:

Capitolul 12

1. Prorocia, cuvântul Domnului despre Israel. Așa vorbește Domnul care a întins cerurile și a întemeiat pământul, și a întocmit duhul omului din el:
2. „Iată, voi preface **ierusalimul** într-un potir de amețire pentru toate popoarele dimprejur și chiar pentru Iuda, **la împresurarea ierusalimului**.
3. În ziua aceea, voi face din **ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele**. Toți cei ce o vor ridica, vor fi vătămați, și toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui.
4. În ziua aceea, zice Domnul, voi lovi cu amețeală pe toți caii și cu turbare pe cei ce vor călări pe ei; dar voi avea ochii deschiși asupra casei lui Iuda și voi orbi toți caii popoarelor.
5. Căpeteniile lui Iuda vor zice în inima lor: „Locuitorii Ierusalimului sunt tăria noastră, prin Domnul oștirilor, Dumnezeul lor.”
6. În ziua aceea, voi face pe căpeteniile lui Iuda ca o vatră de foc sub lemn, ca o făclie aprinsă sub snopi; vor mistui în dreapta și în stânga pe toate popoarele de jur împrejur, iar Ierusalimul va fi locuit iarăși la locul lui cel vechi.
7. Domnul va mântui mai întâi corturile lui Iuda, pentru ca slava casei lui David și fala locuitorilor Ierusalimului să nu se înalțe peste Iuda.
8. În ziua aceea, Domnul va ocroti **pe locuitorii Ierusalimului**, așa că cel mai slab dintre ei va fi în ziua aceea ca David; și casa lui David va fi ca Dumnezeu, ca Îngerul Domnului înaintea lor.
9. În ziua aceea, **voi căuta să nimicesc toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului**.
10. **Atunci** voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului **un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns**. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut.

11. În ziua aceea, va fi jale mare **în Ierusalim**, ca jalea din Hadadrimon, în valea Meghidonului.
12. **Țara se va jeli**, fiecare familie deosebit: familia casei lui David deosebit, și femeile ei, deosebit; familia casei lui Natan, deosebit, și femeile ei, deosebit;
13. familia casei lui Levi, deosebit, și femeile ei, deosebit; familia lui Șimei, deosebit, și femeile ei, deosebit;
14. toate celelalte familii, fiecare familie, deosebit, și femeile ei, deosebit.

Capitolul 13

1. În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție.
2. În ziua aceea – zice Domnul oștirilor – voi stârpi din țară numele idolilor, ca nimeni să nu-și mai aducă aminte de ei; voi scoate, de asemenea, din țară pe proroci mincinoși și duhul necurat.
3. Și dacă va mai proroci cineva, atunci tatăl său și mama sa, înșiși părinții lui, îi vor zice: „Tu nu vei trăi, căci ai spus minciuni în Numele Domnului”; și tatăl său și mama sa, cei care l-au născut, îl vor străpunge, când va proroci.
4. În ziua aceea, prorocii se vor rușina fiecare de vedeniile lor, când vor proroci, și nu se vor mai îmbrăca într-o manta de păr ca să mintă pe oameni.
5. Ci fiecare din ei va zice: „Eu nu sunt proroc, ci sunt plugar, căci am fost cumpărat din tinerețea mea!”
6. Și dacă-l va întreba cineva: „De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?”, el va răspunde: „În casa celor ce mă iubeau le-am primit.”
7. Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care Îmi este tovarăș! – zice Domnul oștirilor. Lovește pe păstor, și se vor risipi oile! Și Îmi voi întoarce mâna spre cei mici.
8. **În toată țara**, zice Domnul, **două treimi vor fi nimicite**, vor pieri, **iar cealaltă treime va rămâne**.
9. **Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc și o voi curăța cum se curăță argintul, o voi lămuri cum se lămurește aurul.** Ei vor chema Numele Meu, și îi voi asculta; Eu voi zice: „Acesta este poporul Meu!” Și ei vor zice: „Domnul este Dumnezeul meu!”

Capitolul 14

1. Iată, vine ziua Domnului, când prăzile tale vor fi împărțite în mijlocul tău.
2. **Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite, și femeile, batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate.**
3. Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei.
4. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate, spre miazăzi.
5. Veți fugi atunci în valea munților Mei, căci valea dintre munți se va întinde până la Ațel; și veți fugi cum ați fugit de cutremurul de pământ de pe vremea lui Ozia, împăratul lui Iuda. Și atunci va veni Domnul Dumnezeul meu, și toți sfinții, împreună cu El!
6. În ziua aceea, nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde.
7. Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte, dar spre seară se va arăta lumina.
8. În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim și vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate, spre marea de apus; așa va fi și vara și iarna.
9. Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume.

Profeția din Zaharia ne spune cu claritate că la vremea sfârșitului, la curățirea finală ÎNAINTE de RESTAURAREA finală, țara promisă și Ierusalimul va fi populat de evrei. Două treimi vor fi nimiciți iar ultima treime curățită prin foc. Ea va chema pe Domnul. Ierusalimul va fi cucerit. Mulți vor muri în asediu. Dar JUMĂTATE din cetate va merge în robie. O rămășița va rămâne în cetate. Ea va chema Numele Domnului și ea va fi mântuită. Apoi va avea loc aducerea celor risipiți ai lui Israel în țară. Dar e important de reținut că JUMĂTATE din cetate va merge în robie, adică va fi risipită din nou printre popoare. Deci tabloul finalului este complex. Însă deducem că pustia popoarelor este însăși țara promisă. Deci la vremea sfârșitului Dumnezeu îl va aduce pe Israel în țară ÎNAINTE de

căința sa și mântuirea sa. Îl va aduce acolo pentru a-l judeca, pentru a-l trece prin cuptorul de foc al judecății. Doar rămășița curățită va fi mântuită. Dar aceasta nu înseamnă că toți evreii se vor întoarce în țara promisă. Mulți se vor întoarce. Dar unii vor rămâne în diaspora. Profețiile ne sugerează că la venirea lui Mesia în slavă puțini evrei vor fi în țară, dar cei mai mulți vor fi aduși din diaspora înapoi în țară. Acum Zahaira ne spune că diaspóra e formată mai întâi de jumătatea Ierusalimului luată în robie. Dar acest fapt nu exclude ca diaspora să fie formată și din cei care nu s-au întors în țară. Poate că la fel cum smochinele bune au fost luate primele din țară, la fel smochinele rele se vor întoarce mai întâi în țară. Cum pe vremea lui Ezechia au rămas în țară pentru a fi judecate, la vremea finalului vor fi aduse în țară pentru a fi judecate. Smochinele mai bune par a rămâne la vremea finalului tot în diaspora. Totuși, din smochinele din țară o parte vor fi curățite și vor striga primele către Domnul. Sunt și asemănări dar și deosebiri între vremea lui Ezechia și vremea finalului. Tabloul e complex și avem următorul posibil scenariu:

- Israel e încă risipit printre popoare.
- O bună parte din Israel e adus în țara promisă (pustia popoarelor) pentru a fi judecat și curățit de Dumnezeu. O altă parte rămâne în diaspora.
- Țara e pustiită, Ierusalimul cucerit. Jumătate din Ierusalim merge din nou în robie printre popoare alăturându-se unei diaspore aflate și ea sub presiunea asupritorului. O mică rămășiță rămâne la Ierusalim.
- Această rămășiță strigă către Domnul. Mesia vine și le aduce izbăvirea.
- Apoi este adusă și rămășița curățită și trezită din diaspora în țară pentru a sluji Domnului.

Profeția e fascinantă. Observăm că ea este în armonie și cu profețiile din Apocalipsa. Evreii se află în țară și la Ierusalim în timpul domniei lui Anticrist. În capitolul 12 Femeia-Israel este protejată de Dumnezeu în pustie 3 ani și jumătate. Dar în capitolul 17 Prostituată-Ierusalim este tot în pustie când este judecată de Dumnezeu prin fiară la finalul celor 3,5 ani. În Apocalipsa, din punct de vedere

geografic PUSTIA este chiar țara promisă. Acest lucru e în perfectă armonie cu profeția din Ezechiel cap.20 în care pustia popoarelor e chiar teritoriul țării promise. Acum, dacă privim prin lentila acestei profeții evenimentele istorice din sec.20, ne înfiorăm. Israel, măcar că nu s-a căit, măcar că nu a plâns încă pe Cel pe care L-a străpuns este adus înapoi în țara promisă și la Ierusalim. Adică este adus în pustia popoarelor. Dar nu pentru a primi mântuirea finală ci pentru a fi judecat și curățit prin foc. Profeția din Ezechiel 20 s-a împlinit sub ochii noștri. Israel este deja adus în pustia popoarelor. Conceptul de *pustie a popoarelor* rămâne marea noutate din profeția din Ezechiel cap.20.

h) V.39-44 – Vestirea mântuirii finale: Pe muntele cel înalt al lui Israel, toată casa lui Israel va sluji Domnului

V.39 este tulburător. Dumnezeu spune lui Israel: *Acum, duceți-vă să slujiți idolilor voștri! De-abia după aceea, Mă veți asculta și nu veți mai pângări Numele Meu!* Dumnezeu privește la inima bolnavă a lui Israel și la evoluția pe care el o va avea în istorie. Înțelege că doar după ce se va cufunda în idolatrie și va fi aspru pedepsit de Domnul, îi va veni mintea la loc ca să renunțe la neascultare și să aleagă calea încrederii în Dumnezeu. Înțelegând că acesta este singurul drum prin care Israel va fi cu adevărat vindecat, El nu poate decât să le spună: *Acum deci faceți ce vreți, adică slujiți idolilor!* Din păcate în anumite situații doar cunoașterea adâncimii păcatului și a pedepsei divine face posibilă vindecarea. Desigur că vindecarea putea avea loc și în alt mod. Dacă Israel striga către Domnul după o inimă nouă, dacă avea să caute la Domnul zi și noapte un duh nou, Dumnezeu avea să le dea vindecarea fără a mai fi nevoie să treacă prin acel mare întuneric al păcatului și al pedepsei. Dar Israel a ales calea cea grea. Poate în acel moment era și prea bolnav ca națiune pentru a alege calea mai ușoară. Oricum, Dumnezeu înțelege că aceasta e singura cale a vindecării și că Israel va sluji Domnului doar după ce va cunoaște adâncimile neascultării și asprimea pedepsei lui Dumnezeu. Dumnezeu visează și privește spre acel final mult așteptat când toată casa lui Israel va sluji Domnului în țară. Atunci ei vor fi o mireasmă plăcută pentru Domnul și Dumnezeu va fi sfințit de Israel înaintea neamurilor. Israel nu va mai pângări Numele Domnului prin neascultare, ci va sfinți acest Nume prin ascultarea Sa. Tema Numelui Domnului și a neamurilor e prezentă și în finalul profeției. Dumnezeu nu a nimic pe Israel în Egipt și în pustie, dar pe vremea lui Ezechiel

și-a vărsat mânia asupra Lui. Nu L-a nimicit în întregime dar a nimicit o bună parte din el. Însă Dumnezeu a pregătit acest moment al judecății pentru ca judecarea lui Israel înaintea Neamurilor să nu ducă la pângărirea Numelui ci la sfințirea Numelui. Aici a fost și rolul lui Ieremia ca prooroc al neamurilor să pregătească în conștiința neamurilor momentul istoric al distrugerii Templului și al Ierusalimului. Și slujba lui Ieremia a avut succes căci însăși babilonienii recunosc că au cucerit Ierusalimului pentru că Dumnezeu a decis să-i pedepsească în acest mod din pricina păcatelor lor. Și la final Dumnezeu îi va judeca în pustia popoarelor. În pustie i-a judecat discret, departe de ochii națiunilor. Dar la vremea sfârșitului îi va judeca în mod public, în pustia popoarelor, deci din nou în ochii neamurilor. Și aici va fi probabil rolul celor 2 prooroci din Apoc.11 care vor pregăti conștiința popoarelor pentru această judecată finală a lui Israel în pustia popoarelor. Dar după judecată rămășița lui Israel va sluji Domnului așa cum anunță și cartea Țefania cap.3:

1. Vai **de cetatea îndărătnică și spurcată**, vai de cetatea plină de asuprire!
2. Ea n-ascultă de niciun glas, nu ține seama de mustrare, nu se încrede în Domnul, nu se apropie de Dumnezeul său.
3. Căpeteniile ei în mijlocul ei sunt niște lei care răcnesc; judecătorii ei sunt niște lupi de seară care nu mai lasă niciun os până dimineața.
4. Prorocii ei sunt ușuratici și înșelători; preoții ei pângăresc lucrurile sfinte, calcă Legea.
5. Domnul este fără prihană în mijlocul ei. El nu face nicio nelegiuire; în fiecare dimineață, El își scoate la lumină judecățile, fără să înceteze vreodată; dar cine este nelegiuit nu știe de rușine!
6. „Am nimicit neamuri, le-am dărâmat turnurile, le-am pustiit ulițele, și nu mai trece nimeni pe ele! Cetățile lor sunt pustiite, nu mai au niciun om în ele și nimeni nu mai locuiește în ele!
7. Ziceam: „Dacă ai voi măcar să te temi de Mine și să ții seama de mustrare! Nu ți-ar fi nimicită locuința și n-ar veni peste tine toate pedepsele cu care te-am amenințat.” Dar ei s-au grăbit să-și strice toate faptele.
8. De aceea așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula la pradă: căci am hotărât să strâng neamurile, să adun împărățiile, **ca să-Mi vărs urgia peste ele**, toată aprinderea mâniei Mele; **căci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Mele.**
9. **Atunci** voi da **popoarelor buze curate**, ca toți să cheme Numele Domnului, ca să-l slujească într-un gând.

10. Dincolo de râurile Etiopiei, Îmi vor aduce daruri de mâncare închinătorii Mei, obștea Mea cea risipită.

11. În ziua aceea, **nu vei mai avea nevoie să roșești de toate faptele tale prin care ai păcătuit împotriva Mea;** căci atunci **voi scoate din mijlocul tău pe cei trufași, și** nu te vei mai îngâmfa pe muntele Meu cel sfânt!

12. Voi lăsa în mijlocul tău **un popor smerit și mic**, care se va încrede în Numele Domnului.

13. **Rămășițele lui Israel** nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare. Ci vor paște și se vor odihni, și nimeni nu-i va tulbura.”

14. Strigă de bucurie, fiica Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și saltă de veselie din toată inima ta, fiica Ierusalimului!

15. Domnul a abătut de la tine pedepsele tale, a îndepărtat pe vrăjmașul tău; Domnul, Împăratul lui Israel, este în mijlocul tău; nu trebuie să te mai temi de nicio nenorocire!

16. În ziua aceea se va zice Ierusalimului: „Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ți slăbească mâinile!

17. Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine.”

18. „Voi strânge pe cei întristați, care sunt departe de adunarea sfântă, pe cei ieșiți din sânul tău, asupra cărora acum apasă ocară.

19. Iată, în vremea aceea, voi lucra împotriva tuturor asupritorilor tăi; voi izbăvi pe cei șchiopi și voi strânge pe cei ce au fost izgoniți, și îi voi face o pricină de laudă și de slavă în toate țările unde sunt de ocară acum.

20. În vremea aceea, ***vă voi aduce înapoi;*** în vremea aceea, vă voi strânge; ***căci vă voi face o pricină de slavă și de laudă între toate popoarele pământului,*** când voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război sub ochii voștri, zice Domnul.”

Și Țefania insistă pe impactul asupra neamurilor în momentul restaurării finale a lui Israel. V.41-44 din Ezechiel 20 insistă însă mai mult pe vindecarea inimii lui Israel. Israel va ști că Yahwe este Domnul, Israel își va aduce aminte de purtarea sa și-i va fi scârbă de el însuși. La fel ca în cap.16 vindecarea și căința e prezentată ca o consecință a mântuirii și nu ca un factor declanșator al mântuirii. După ce Dumnezeu îi va mântui și-i va aduce în țară ei vor cunoaște că Yahwe este Domnul. Alte profeții ne explică faptul că ei vor chema pe Domnul și din

această pricină Dumnezeu îi va mântui. Dar Ezechiel clarifică faptul că vindecarea profundă a inimii va avea loc după izbăvirea finală, prin izbăvirea finală, fiind mai degrabă un proces decât un moment miraculos. Ca în cap.17 se subliniază amintirea păcatelor din trecut, și faptul că Israel va vedea că Domnul Se va purta cu ei având în vedere Numele Său și nicidecum purtarea sa rea. Israel va cunoaște că este ales și mântuit doar prin har și de dragul celorlalte popoare. Mândria nu-și va mai găsi loc, la fel cum nu și-a găsit loc nici în inima lui Pavel. Tabloul va fi prea clar pentru ca ei să se mai gândească vreo clipă că Dumnezeu i-a ales tocmai pe ei căci erau ceva mai buni ca celelalte popoare, că aveau undeva în adâncul inimii ceva special. În lumina mântuirii finale, a bunătații manifestate de Dumnezeu față de ei, fărădelegile și necredințioșia lor din trecut vor fi evidențiate și mai bine, vor fi și mai bine conștientizate. Căci ei au lovit în acest Dumnezeu minunat, și nu au avut încredere în acest Domn al iubirii eterne. Frumusețea Domnului va pune în lumină adevărata gravitate a păcatelor lor. Ei L-au respins pe Yahwe. Dar doar dacă vei cunoaște cine este cu adevărat Cel pe care L-ai respins îți vei da seama cu adevărat cât de grav este actul respingerii pe care l-ai comis. De aceea, după ce vor ști că Yahwe este singurul Domn ei își vor aminti de păcatele lor și le va fi scârbă de ei înșiși. Interesant este că Țefania vede și o altă fațetă a finalului:

11. În ziua aceea, **nu vei mai avea nevoie să roșești de toate faptele tale prin care ai păcătuit împotriva Mea;** căci atunci **voi scoate din mijlocul tău pe cei trufași, și nu te vei mai îngâmfă pe muntele Meu cel sfânt!**

Israel nu va fi robit de vină și vinovăție. El va fi iertat și curățit. El va avea pace cu Dumnezeu și se va bucura din plin de această iertare. Momentul rușinii va fi necesar acolo la începutul miei de ani dar ei nu vor fi robiți și chinuiți de rușine. Dumnezeu îi va ierta pe deplin și le va reda demnitatea. Dar eliberarea de rușine nu va lăsa un gol în inima lor ci rușinea va fi înlocuită de smerenie. Amintirea trecutului lor păcătos îi va ajuta să rămână smeriți în mia de ani. Ei nu vor trăi o stare permanentă de vinovăție (căci cum s-ar mai explica iertarea lor atunci?), dar se vor bucura de o stare permanentă de smerenie și recunoștință totală față de Domnul.